अथ ते मुनयो दिव्याः प्रेक्ष्य हैमवतं पुरम् ।
स्वर्गाभिसन्धिसुकृतं वञ्चनामिव मेनिरे ॥४७॥
ते सद्मनि गिरेर्वेगादुन्मुखद्वास्थवीक्षिताः ।
अवतेरुर्जटाभारैर्लिखितानलनिश्चलाः ॥४८॥
गगनादवतीर्णा सा यथावृद्धपुरःसरा ।
तोयान्तर्भास्करालीव रेजे मुनिपरम्परा ॥४९॥
तानर्घ्यानर्घ्यमादाय दूरात्प्रत्युद्ययौ गिरिः ।
नमयन्सारगुरुभिः पादन्यासैर्वसुन्धराम् ॥५०॥
धातुताम्राधरः प्रांशुर्देवदारुबृहद्भुजः ।
प्रकृत्यैव शिलोरस्कः सुव्यक्तो हिमवानिति ॥५१॥
विधिप्रयुक्तसत्कारैः स्वयं मार्गस्य दर्शकः ।
स तैराक्रमयामास शुद्धान्तं शुद्धकर्मभिः ॥५२॥

---

47. Tum divini anachoretae, conspicientes *Himavantis* urbem, pias actiones, quae coelum spectant, fraudes putabant.

48. Illi in Montis palatio celeriter a ianitoribus suspicientibus conspecti, descendebant cum gravibus capillorum plexibus, ignis picti instar immotis.

49. Postquam e coelo descendisset ordo iste anachoretarum, in quo senior quisque praeibat, splendebat veluti solis imago in aqua.

50. Venerandis illis e longinquo obviam ivit Mons, munus hospitale manu tenens, gradibus suis robore gravibus deprimens terram.

51. Labiis praeditus aeris instar fuscis, excelsus, brachiis *Devadáruis* instar longis, natura sua saxeum pectus tenens, facile tanquam Himavan agnosci potuit.

52. Iustis honoribus ipse viam monstrans, ille pure agentes illos intrare fecit in intimum cubiculum.